

[illegible]

இயல்பினவேயென்று ஒன்றேனுத் தன்னுற்றல் கொண்டு தன்மட்டில் முடிபு எய்தியதல்ல. உதாரணமாக:—சந் திரமண்டலம் இப்பூமண்டலத்தைக் கொண்டும் பூமண்ட லம் சூரியமண்டலத்தைக்கொண்டும் தன் தொழிலை நிறை வேற்றிவரவில்லையா! இனிக் கடவுளது பேராற்றல் இப் பூமண்டலத்தை யொழித்து மற்றவிடங்களில் ஒருவாறு பரப்படாதொழியுமாயின் அக்காலத்தல்லவோ மற்றைய ண்டங்களிற் பிராணிகளில்லா தொழிவார்கள். உலக த்தில் கடவுளாலாக்கப்பட்ட எவ்விதப் பொருளும் பிரா ணிகளின் கணமங்களுக்கேற்ற பயனைப் பெறுதற்கேய ன்றி ஆக்கியோனுக்கதனால் யாதும் பயனில்லை என்ப தைப்பற்றி முன்னரோ கடவுளைப்பற்றி எழுதியவிடத்துக் குறிப்பிட்டோமாதலால் அதை ஆண்டு கண்டு தெளிவீ ராக. இனி மற்றதை யுற்றுநோக்க ஆற்றலற்ற எவனும் தனதுடலைத் தான் உற்றுநோக்கினும் இப்பிண்டத்தை யாக்கிய அப்பரமேகவரனது பெருமை விளங்கும். ஆக லின், இவ்விதப் பேராற்றல் பற்ற பரமான்மா பயனற் ற பொருள்களை யுலகத்தில் சிருட்டிப்பானென்பதுண்டு ணையேனுமமையாதென்பதால் மற்றையண்டங்களைச்சிரு ட்டித்தற்கு ஏதேனும் ஒரு பயனின்றிப்பமையாமையின் அப்பயனும் ஆன்மாக்களுக்குப்போகார்த்தமாய் நின்றலே யாயின் ஆன்மாக்களின் போகம் இன்பதுன்பங்களையா யின் அவ்வின்பதுன்பங்களைப்பெறுதற்கே மற்றைய வண் டங்களும் கடவுளாலாக்கப்பட்டதெனச் சொல்லாதே யமையின் இங்குள்ள தனுக்ரணங்களுடன் அங்கு செல் லக்கூடாமையின் இவ்வண்ட சம்பந்தத்தால் உண்டான தனுக்ரணங்களை யொழித்து மற்றோர்விதமான தனுக்ர ணங்களைப் பெற்றே அங்கு செல்லவேண்டுமாயின், இங் குள்ளோர்க்கதுவும், அங்குள்ளோர்க்கு மற்றதும் மறு மை யெனச்சொல்லல் அமையாது என்னே? இனி ஆன் மாக்களுக்கு ஆக்கையின்றி எவ்வித இன்பதுன்பங்களுப் அனுபவிக்க இயலாதெனவும் அவ்விதவாக்கையுள்ள எவ னும் உயிர்த்துலாவெவண்டி நல்லகாற்று அவ்வண்டங் களிலமையாமையாலும், சிற்சில வண்டங்கள் ஆன்மா க்களுக்குச் சிறிதும் பயன்தரா வியல்பினவேயென ஓர் சார்பினர் வாதிப்பினும் அவரை இங்ஙனங்கூறி மறுக்க. இங்குள்ள எமது சரீரம் நற்காற்றின் செயற்கையன்றி உயிர்க்காதாயினும் அந்நற்காற்றுகளின் அடிசங்களுமை ந்து இவ்வாக்கையைவிட்டுச் சூக்குமமாய் மற்றோர் அண் டத்திற்பெறும் அவ்வான்மாவினது சரீரம் அங்குயிற்பதற்கு யாதுந்தடையில்லை. ஆயின் அது நமது சரீரத்தை ப்போன்ற கை கால்முதலிய உறுப்புக்களைப்பெற்றுக் கரு ப்பையினின்று வெளிப்படுமோவெனின், இல்லை. வெய ர்வையிற் பிறக்கும் புழுக்களைப்போல அவைகள் யோனி வாய்ப்படாது அங்குண்டாகக்கூடும். ஆகையாற்றான்

[illegible]

வேதங்களில் “அயோனீஜர்களுக்கும், கை கால் முதலிய அங்கங்களற்றவர்களாய் அங்கு ஜனங்கள் வசிப்பார்கள்” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இனி அங்ஙனமாயின், அஃதெல்லோர்க்கும் துன்பம் விளைக்குமேயன்றி இன்பம் எவ்விதம் பபக்குமெனின், கூறுதும். இதேயண்டத்தில எம்முடன் கூட வாழும் மிருகங்களுக்குக் காடே சுகந்தரத்தக்கதும் அதனுறுப்புக்களை அதற்கு இன்றியமை யாதனவாயிருக்கின்றன. மக்கட்கோ! நாமும் நம்முறு ப்புகளுமே தண்ணீரில் வசிக்கும் ஜந்துக்களுக்கு நமது அவயவங்களினும் பற்பல வேற்றுமைபெற்ற உறுப்புக ளும் அவயுறுப்புகளைக்கொண்டே அங்கு சுகப்பெறுத ளும் இன்பம் பெறுதலுமில்லையா! ஆதலின், இச்சரீரத் துனுறுப்புகளை யெல்லாம் பயனுள்ளதாகச்சிருஷ்டித்தது போல மற்றைய வண்டங்களுடும் பயனுள்ளனவாகத்தா னே கடவுள் படைத்திருப்பான் என்று கொண்டு ஆன் றோர் அண்டமபோல அண்டமென்கிறார்கள். இனி ஒவ் வோர் அண்டங்களுக்கும் வேற்றுமையுண்டானின் பூம ண்டலத்தின்கண் வெவ்வேறு குளிர்ச்சிகளின் வேற்றுமை களால் ஒவ்வொருபுறத்திற்கும் இன்பதுன்பங்கள் ஏற்றக் குறைவாக விருப்பதுபோல அண்டங்களிலமைந்திருப்ப தால் அவ்வவ்வன்பதுன்பங்களுக்கு உரிய கன்மங்களைப் பெற்ற ஓர் ஆன்மா அவ்வவ்வண்டங்களைப்பெறுவான். எம து கண்களுக்கு நோக்கப் புலப்படும் நகரத்திரங்குகளே பாலோகங்கள் (மனுமை) எனப்படுமாதலின் அவைகளி னுண்மைபெற்றறி வேறு பிரமாணங்கள் யாம் தேட வேண்டியதில்லை. ஆதலின், அதையறியும் பிரமாணம் எமது கண்களே. இனி அவற்றுள் இன்பமதிகம் பயக்கு மிடம் சுவர்க்கமென்றும், மற்றது நரகமென்றும் சொ லப்படுமே. அவற்றினமைப்பு மிருப்பிடமும் அங்கு மற்றைய உயிர்கள் போய்நருவதும் பின்னெடுத்தோதப்படுமே. மற்றைய யண்டங்களுண்டென்பதைப்பற்றி எழுதவே ண்டியவிடத்து மற்றைய விஷயங்களை எழுதுவது அவ்வளவு அவசியமல்ல. அறிஞர்கள்! பாருங்கள்! எமது சரீரமே ஓர் அண்டமபோன்றதாக விருக்கின்றது. இதன் தலைமுதற் கால் வரையில் உற்றுநோக்கில் எவ்வள வோ வான்மகோடிகள் இச்சரீரத்தில் சுகமாய் வாழ் கின்றன. அவைகள் சிற்சில புழுக்களாகவும் அதிசுக் குமங்களாய் உள்ளும்புறமும் வியாபித்திருப்பதை எல் லோருமறிவார்களே. அவற்றுள் சில உதிரங்களிலும் சில எண்புகளிலும் சில மாமிசங்களிலும் சில மலங்களி லுமிருக்கின்றன, உற்றுநோக்குபவர்க்கு இச்சரீரத்திற் றானே சுவர்க்க நரகங்களிருக்கின்றன. பாருங்கள்! இர த்தமுதலிய வத்துக்களின் குடியிருந்து சரீரத்திற்காரோ க்கியத்தைத் தருவன சில. மலாசயமுதலியவற்றின் குடி யிருந்து சரீரத்தின் ஆரோக்கியத்தைக் குறைத்து வருவ

[illegible]

மந்திரங்களும் பிராமணங்களுஞ்சேர்ந்தே பிரமாணமா தல் நியாயமெனவும், அவற்றுள் பிராமணங்களெல்லாம் மந்திரங்களுக்கு முறையாய் நின்றலே எங்குமுள்ளவியல் பு அல்லவெனவும், விதிவிலக்குகளின்றானே வேதங்கள் முக்கியப் பிரமாணங்களாமெனவும், இவ்விஷயங்களை ஒப் பாவீழல் பற்பல யுத்திவினோதங்கள் நேரிடுமெனவும் மிக விரிவாய் எடுத்தோதினோமாதலால் மீண்டும் அவைகள் இங்கு எழுதப்படா. இனி அங்கு கண்ட முடிவுவாயைக் கொண்டே இங்கும் விவகரிப்பாம்: இருக்குவேதத்தில் புருஷகுத்தத்தின்கண் “பிராமணை அவருக்கு முக் மாயினான், இராசன்னியன் (க்ஷத்திரியன்) கைகளாயி னான், அவனது தொடைகளென்பதே வைசியன், அவ ன் கால்களிலிருந்தே சூத்திரன் பிறந்தான்” என்றும், யஜுர்வேதத்தில் பிராமணன் பாலை விரதமாகக்கொள் வானாக; இராஜன்யன் கஞ்சியை விரதமாகக்கொள்வா னாக” வென்றும் “பிரமத்திற்குப் பிராமணனையும், க்ஷத் திரத்திற்கு இராஜன்யனையும் உபயோகிப்பானாக” வென் றும் பற்பலவிடங்களில் வேதங்களுள் பிராமணர் முத லிய சாதிகளைப்பற்றியே விவகாரமிருத்தலால் இவ்வரு ணங்கள் வேதகாலத்திற்குள்ளேதோன்றியதென்பது சொ ல்லாதமையும். இனி இருக்குவேதத்திற் றொடர்ந்தபடி கூடிவராத “இராஜனியை” வென்னுஞ்சொல் அப்புருஷ குத்தத்தின்கண்மைத்துபற்றி அச்சுக்குத் கற்பிதமெ னச்சில மேற்றிசையார் கொள்ளுகின்றனர். அங்ஙனம் நம்மவருட்சிலர் ஒப்புகின்றாரெனின், அங்ஙனஞ்சொல் லல் சொல் மரத்தினையிலமையுமேயன்றி ஆராய்ச்சியில் நிற்காது. என்னெயெனின், பெருஞ் சொற்களாலாய மகாவேதத்தின்கண் ஏதோ ஒரு சொல்லை எவ்வே ஒரு வன் துழைத்தலமையுமோ? இதற்குள்ள இலக்ஷணங்க ளோ ஒவ்வொரு வேதங்களிலும் இவ்வளவு எழுத்துகள், இவ்வளவு சொற்கள், இவ்வளவு பிரகாரங்கள், இவ்வள வு அத்தியாயங்களென ஏற்பட்டுவழங்கிவர, இதில் ஒரு வன் ஒரு பதத்தைப்பதிதாகப் புழுத்துத் தல் இசையுமோ? அல்லது வேதம் உற்பத்திகாலத்திற்குள்ளே இச்சொல் அதி ர்சேந்திருக்க வேண்டுமெனின் அக்காலத்தில் வேறு பாஷைகளிலிருந்து இச்சொல் வந்திராது. இச்சாதிகளி ல்லாத காலத்தில் வேதங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டபிற் பிறகு எவரோ சிலர் இவ்வாக்கியங்களையும் எழுதச் சேர்த்திருப் பார்கள் எனின், இதுகாறும் எழுதிய இலக்ஷணக்காரர் கள் அவ்விஷயத்தை அறிபாமலிருந்திருப்பாரென்றாவது அல்லது அறிந்து மறைத்திருப்பாரென்றாவது அவ்விஷ யம் பிற்காலத்தவர்க்கே புலப்பட்டதென்று சொல்வ தாவது அமையாது. இனி ஒரோ முறையில் அச்சொல் லுபயோகிக்கப்பட்டமையால் அது புதிய சொல்லாயிடு க்குமோவென வாசங்கை நிகழின், அதற்கும் இது

[illegible]

யிடை:—ஐயா! இவ்விருக்குவேதமென்பது வடமே
நிகளிலுள்ள எல்லாமொழிகளுக்கும் ஓர் பேரிலக்கியமா
ப் மொழிகளைப் பலவாறு உபயோகிக்க வெழுந்ததல்ல
ஆனால் ஆரியர்களுக்கு உண்மையாய் போதிக்க வெழுந்
தது. ஒரு முறை வந்த சொல் புதியதெனக்கொண்டு
அச்சொல்லமைந்தவிடம் கற்பிதமெனச் சொல்லிரேல்,
அத்தோ! இருக்கு வேதத்திலும் யஜுர்வேதத்திலும்
அனேக வசனங்கள் கற்பிதமென நீர் சொல்ல நேரிடும்
யஜுர்வேதத்தில் ஜீரதானு, சிபிவிஷ்ட, சங்கர, சம்பு
நீலக்கிரீவ முதலிய சப்தங்கள் இருக்குவேதத்திலும் ஒரு
முறையே உபயோகப்படுதலின் அவைகளைப் புதியதெ
னச் சொல்லி இன்னும் பற்பல வசனங்களைக் கற்பிதமெ
னவும் சொல்ல நே டும். அங்ஙனமாகுவெனின், இவ
ரொப்பிபடியும் ஒன்றிசண்டாவது வேதங்களில் அனாதி
யில்லாதொழியும். ஆயின் மற்றவர் கூற்றுப் பிரமாணம
ற்றதே. இனி அச்சொல் புதியதாயின் அதை ஏனைய
கவிகள்தான் உபயோகிப்பரா? மற்றுக் கவிகள்மட்டும்
பரயோகிக்கின்றனரோவெனின், வடதேசங்களில் இரு
க்குவேதம் அத்தியயனஞ்செய்பவர் வழக்கத்திற் படித்து
வரும் மனுக்கிரந்தங்களுள் ஒன்றாய் நிருத்தத்தில் இப்பு
ருஷகுத்தம் உலாபிடப்பட்டிருக்கின்றதே. நிகண்டுவில்
இவ்விராஜன்ய பதம் எடுத்தோதப்பட்டிருக்கின்றதே
விபாகரணத்திலும் இவ்விராஜன்ய சப்தம் குறிக்கப்பட்
டிருக்கின்றதே. பாணினி, யாஸ்கர் முதலிய முற்காலத்
துந்த முனிவர்கள் இவ்வேதபாகத்தைப் பிரமாணமாக
நம்பி அதற்கிலக்கணங்கூறியிருக்க ஏதோ தமக்குத்தோ
ன்றியபடி எழுதிவைத்த சில வரிகளை நம்பி அனாதியிற்
ருனேயுள்ள பெருமைகளை இழந்துவிடுதல் நமக்கெவ்வி
தத்திலும் உசிதமல்ல. ஆயின் நம்மவர்கள் தற்காலம்
நமது மதவுண்மைகளை அறியாது திரிகின்றார்கள் என்ற
நின்று அவர்களுக்குப் பிசகான எண்ணத்தைப் புகட்ட
ச்சுண்ட அனேக வழிகளில் இதுவும் ஓர் வழியென்றே
எமது துணிபு. ஆதலின் இது வேதத்திற்சொல்லியபடி
யால் காலவளவைக் கடந்ததென்பது நாட்டப்பட்டது.
வெண்மையெனக் கூறியதும் தூய்மைபற்றியதேயன்றி
நிறத்தைப்பற்றியதல்ல. அங்ஙனமே “வெண்மை, செ
மை, கருமைகள்பூண்ட ஒருத்தியை” என்றவிடம்
பொருள்படுதலாலென்றறிக. மாபாடியத்திற் பதஞ்சலி
யார் கூற்றும் கரியநிறத்தார் பிராமணரன்றெனச் சொல்
வதல்ல. கடையிலிருத்தலும், கரியநிறமுஞ் சேர்ந்தே
அங்கு ஏது. ஆதலால் வேதங்களில் “வார்ண” மென
னுஞ்சொல் நிறங்களைக் குறித்ததல்ல. இனி ஆதிகாலத்
தில் பிராமணஜாதி ஒன்றே யிருந்ததென்றும், மற்றா
பின் வந்ததென்றும் சிலர் சொல்வது இரண்டாவது ஜது
திபுண்டாவதற்குச் சரியான காரணமில்லாதுபற்றி ஒப்ப

ஜோதென நார்ப்பவமொவ்வகூஜோதென கவ்ய
கூடெவ புவ்யவகூமண விரிஷவ்ய நாரோவீசகச
உதிவ தயா சூடெள ஹரிணஜாகி ரெகெவ
ததஸ்ஜிரதா மஜாடிா: சுவீதி வ சுத்ராவி கெ
விசுவ்யுவகெ, சூடெளசுத்ரெடெஸெ வணகஜாதீ
யாவ்யகூா: நபீமாஹரிணாடிநெ தத வணவ
வ்யுதிவொ “ க்யவ்யஸாரொ பீமொயத் ” உதி
யடெடெஸெகூகெண உகூ ததஸ்ஜெஸாஹாராகவ்ய
கூஜாதெனா: பீமஜாதெனாவாதநீத ரீதிவ
டிந்தி. ததவணவ நபுராவீநெவொ வவகெவொ
“ சிந்தி ” வ்யகூவ்யவாவஉதிவ வடிந்தி ஹஜை வி
யாயடோணெ பிஹடிபீஸாகூ டெளளமோய்வெடி
ஸவ்ய யடிதவணவ வவடவ்யெடிஸவ்ய ஜநாவாவி:
கூஸாகூடிஸாஹாராக வ்யகூபீமாவாவி: உதிபீந
ஷாராந விகீயசீணதா: வ்யகூரீந வ்யகூபிதெ
வ பிஹகெளஸவொ சூகிரிதிநாரோத்ர மமவாநிபீ
டெடெஸெ வ்யகூநமெவ்யகூ ஜாதீயாந வவஜிப
யஸ்நாபி உடிநீ பீயிதிந நியாயடெ. ந
ம. வெடிவவஹவ: வவாஸவிவ்யடிவகூகத
டிவ்வெவ்யகூரடிதா: தயா மவா புவ்யவ
தயாபீமாஸ்ர கய சிந்தி வ்யகூராவீபெநெ
நகதாவொ காரகூடிவொ வெஹா:காவா கிபு
வ்யுதோஹதூரடிவொகூபிபீ ஜ்வெத சுதஸ்ந
கெவெதெந விபுடிநெ வெஸகா:கிசீ வஜதி: வ
ஹாயடஸாபீதா வ்யகூஜாவவதி நாவெவொ
வீ வரணீ யயாஸாகூ டெடெஸெவிரகிரவொ வ்யகூ
ஸயதி தகூவெநவநெத்ரதிவ ஹடியம். ம
ஹீத வஸ்யதகடிநஸாரீணி வவநாநிபீநாடிநா:
சுத:சூஸமோதடிநஸ்யுதெதாய்வணடவ்யஸாகூ
சுதவணவநெ:வாதாவண்யுத்ரெயாநெகாஸ்ர
கூயாஸ்ரோவ்யகூ: மதிதவவ்ய மவிஷ்ய
வவகூ வெடிசூவ்யவிபுதி:தயாவீஷயா:தாபிந
யாவா:

: மலிகுடி.

தக்கதல்ல. இனி உடுவெலுவிஸ்ஸூட்டு நேஷனல் கவுன்சில்-
என்றிருந்ததால் ஆதிகாலத்தில் வைசியஜாதியொன்றே
யிருந்ததென்றும் ஆதிகாலத்து மனிதர்களெல்லோரும்
வியாபாரமே தொழிலாகக்கொண்டிருந்தாரென்றும் ஆத
லாற்றான் அரசர்க்கு “விசாமதி” எனப்பெயரிருந்ததெ
ன்றும், பிற்காலம் பற்பல வர்ணங்களுண்டாக அப்பெ
யர் மூன்றாம்வருணத்தவர்க்கே நிலைத்ததென்றும் கூறு
கின்றனர். இஃதும் அவ்வளவு உசிதமல்ல. என்னெடு
வின் இச்சொல் வடமொழியிற் பொதுவாற்றலால் மனி
தையும் சிறப்பாற்றலால் மூன்றாம் வருணத்தவரையும்
ஸாலம், மிருகம் முதலிய சப்தங்களைப்போல் சொல்லுந்
திறமையுடைதது. இனி உலகத்தில் எவனானும் “ஸா
லம்” என்னுமோர் சொல்லைக்கேட்டு அஃதொன்றைத்
கொண்டே ஆதிகாலத்தில் “மரங்களெல்லாம் ஸாலவிரு
கூங்குகளாகவே யிருந்தன, பிறகு ஏதோ காரண விசே
ஷத்தால் பல விருகூங்களுண்டாக அவைகளுக்கும் அச்
சாலமென்னும் பெயரமைத்ததுமன்றித் தற்சிறப்பாய்
அம்மரத்திற்கும் அப்பெயரிருக்கின்ற” தென்றாவது அல்
லது “மிருகம்” என்னுஞ் சொல்லைக்கேட்டவுடன் இத்
தேசத்தில் ஆதிகாலத்திலுள்ள மிருகங்களெல்லாம் வி
சேஷமாக மாண்களாகவே யிருந்தன. பிறகு பற்பல
மிருகங்களித்தேசத்தில் வந்துசேர்ந்தும் அவைகளுக்கு
அதே பெயரிருக்கின்றது. ஆதலினாற்றான் இத்தேசவிஷ
க்கணத்தில் “கரியநிறமுள்ள மாள் திரியும் தேசம் தரும
தேச” மென்றார், இத்தேசத்தில் புளிமுதலிய மரங்க
ளும் முற்காலத்திலில்லை என்றாவதுரைப்பின் அது எப்
புத்திமானாவது ஒப்புவானோ! இவ்விதஞ் சொல்பவரின்
புத்தி மிக விசக்கத்தக்கதே. பாருங்கள்! இத்தேசத்தி
னின்னு ஜனங்கள் மற்றைய தேசங்களிற் குடியேறி அத்
தேசத்தை நிரப்பும்மவர் இம்மனிதர்களை இழந்து இத
ற்குப் பதிலாக மரங்களையும் மிருகங்களையும் யாம் பெ
ற்றோமெனில் இதைக்காட்டினும் வேறு அவமானமுள
தோ! இவர் ஆதிகாலத்தினிருந்ததாகச்சொல்லும் விரு
கூம் இப்பொழுது இன்னதென்றே தெரியவில்லை. வே
தத்திலும் பலாசம், பிலவம், கருங்காளி, ஒத்தி, இச்சி
முதலிய மரங்கள் பல குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. திரு
க்குருகை, திருவிங்கோய்மலை முதலிய திருப்பதிகளில்
நீழிகாலமாய்ப் புராணங்களிற்குறிப்பிட்டிருக்கிற புறிய
மரங்களுண்டு. வேதத்திற்குமுன் மாடுகள் குதிரைகள்
முதலிய பல மிருகங்களின் பெயர்களிருக்கின்றன. ‘விசு’
என்னும் இவ்வொரு சொல்லைக் கொண்டு அநாதியற்று
னே நிகழும் வைதிகங்களாகிய வர்ணங்களின் நிலைமை
பை யொழித்தல் எவ்வாற்றாணுமையுள்ளது. ஆதலாற்றா
ன் மனு “வர்ணங்கள் நான்கு, லோதங்கள் மூன்று, ஆசிர
மங்கள் நான்கு, காலங்கள் மூன்று இவைகள் வேதத்தி
ற்றானே சொல்லப்பட்டன” வென்றார்.

மற்றைய விஷயம் பின்வரும்.

நீவாண ஹாஷா

சுந-பெய்.

ஜெய் ராஜிஷம்.

சுய-பா :

[illegible]

சம்ஸ்கிருத பாஷை.

சோதிடம்.

தொடர்வு.

ஐயா !

இக்காலத்தவர்க்கும் முற்காலத்தவர்க்கும் பத்பல விஷயங்களில் வேற்றுமைபுண்டாயிருப்பதைக் கண்டிருக்கிறார்களா? முற்காலத்தவர் பெருஞ்சரீரமுள்ளவர்கள். மேல்தாவினர். ஆழ்ந்த புத்தியுடையவர்கள். இக்காலத்தவரோ சரீரத்திலும், புத்தியிலும், ஊக்கத்திலும் குறைந்தவர்கள். ஆராய்ச்சியில் மிகுந்த பெரியோர் இவ்வாறு தற்கூறும் காரணம் யாதெனின், அது வருமாறு:—இப்பூமண்டலமானது சூரியமண்டலத்திற்கங்கமாயுள்ளது. இப்பூமண்டலத்திற்குச் சந்திரமண்டலம் அங்கமாயுள்ளது. ஆயின் பெரியது சிறியதை இயக்கும், ஆதலாற்றான் இயக்கப்படும் பொருளெல்லாம் இயக்கும்பொருளே நோக்குவது இயற்கை. இயக்கும் பொருள் பெரிதும், இயக்கப்படும் பொருள் சிறியதுமாதலால், இயக்கும்பொருளே நோக்கி இயக்கப்படும் பொருள் சிறிதுகாலத்திற்குச் செல்லுமென்பது திண்ணம். இயக்கும் பொருளை விட்டு எப்பொருளும் எங்கும் செல்லாது. எப்படியெனின், காந்தத்தில் சிறிது அபத்தினம் சமீபிருக்கின்றது. ஆதலாற்றான் அது தன்சாதியை இயக்குகின்றது. அக்காந்தத்திலியக்கப்பெற்ற அவ்வயும் சிறிதுகாலத்திற்காந்தத்தை நோக்கிச் செல்லும். அங்கு சிறிதுகாலமிருந்து சக்தியின் பரிபாகத்தால் அவ்விடத்தைவிட்டு விலகி மறுபடி அதனாலே இயக்கப்படும். இங்ஙனமே சூரியமண்டலம் பெரிதாய்த் தன்னிடத்திற்குள்ளே பம்பரம்போல் மற்றவரையாவண்ணம் சுழன்றுவருகின்றது. ஓயாது எரியும் பெருந்தீயமையப்பெற்ற அம்மண்டலத்திற்பரிபாகத்தால் சில அம்சங்கள் உருகி வெளிப்பட, அதனாற்றலால் சிறிதுதூரஞ் சென்றும் அஃதியக்கப்படுகின்றது. அவ்விரு பொருள்களுக்கும் உண்மையிலுள்ள சேர்க்கை விடுவதில்லை. அவ்விரண்டின் ஆற்றல்கள் மட்டில் ஒன்றுக்கொன்று எதிர்மறையாகின்றன. ஆயின் ஒன்று மற்றொன்றைச் சுழன்றுகொண்டு இருக்கின்றது. இங்ஙனமிருக்க பெரிதாகிய சூரியமண்டலத்தில் சக்தியும் பெறுதலின், இப்பூமி அதனாலியக்கப்பட்டுக் காலக்கிரமத்தில் அங்கே செல்லுகின்றது. ஆயின் சூரியன் தூரத்திலிருந்தகாலத்தில் பூமியிலுள்ள எல்லா ஜீவக்களுக்கும் சரீரம் பெருத்தும் இளமையிற்குள்ளே புத்தி பரிபாகமடையாமலுமிருந்தது. அக்காலம் குளிர்ச்சி மிகுதியாதலின், மனிதனுக்கு உலகவாழ்க்கையின் விருப்பம் இளமையிலுண்டாவதில்லை. முதுமையிற்குள்ளே பிறக்கும். அவர்களுக்கு வலி குன்றுவதுமில்லை. அதற்குதாரணம்:—நந்தேயத்திலுமதிகக் குளிர்ச்சியுள்ள மேற்பிசையிற் குழுகொண்

